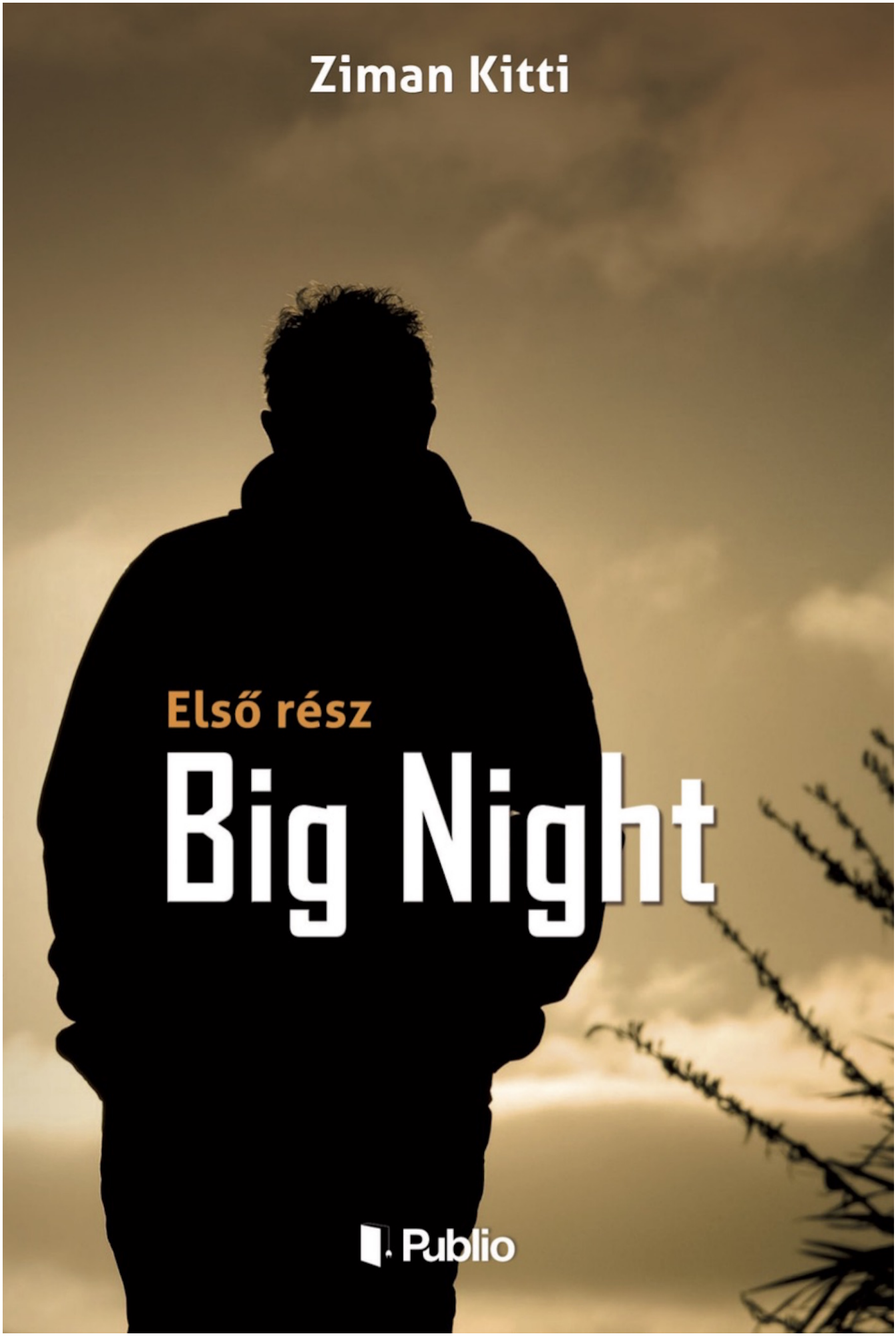
Ziman Kitti
Első rész
Big Night
Publio

Big Night

Első rész

Ziman Kitti

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

BEVEZETŐ

***

- Papa! Mesélsz nekem esti mesét? – kérdezte a pöttöm gyermek, és felnézet rám.

- Nem akarsz még elaludni? –kérdeztem mosolyogva, hisz már a negyedik mesét mondtam el az este, és már rég aludnia kellene…

- Nem…- mondta és hevesen megrázta a fejét, majd ismét elkezdte tologatni a kis játékautóját.

- Gyere ide! –szóltam neki és az ölembe ültettem. – Egy utolsót, de utána ígérd meg, hogy elalszol…

- Rendben, de akkor egy igazi mesét akarok!

- Igazi mesét?! Az milyen?

- Hjaj, Papa, hogy te azt nem tudod… Hát az olyan, ami tényleg megtörtént veled! –magyarázta.

- Hmm… és miről meséljek?

- Papa! Hát azt neked kell tudnom!- mondta, majd elgondolkozott- De legyen benne Anya, meg Francesco bácsi, meg Lucy néni, de a nagypapa is! És Én is! De Én csak a végén jó? Vagy inkább Én ne legyek benne…Oh, és legyen benne autó, meg repülő, és… és… házikó, meg minden! Minden legyen benne, jó Papa? Mindenről mesélj nekem, rendben? Ugye mesélsz nekem mindenről? Ugye Papa? – akaratlanul felnevettem kicsit.

- Rendben. Tehát a Nagypapa és Én elmentünk…- kezdtem, de közbe szólt.

- Hjaj Papa! Az elején kezd! De minden elején, rendben? Úgy az egész minden elején! A legeslegelején kezd, jó?

***

Big Night part I.

I. Kezdetek

Szóval akkor kezdem az elején, az egész úgy kezdődött, hogy…

Az előttem lévő kocsiban az anyám épp balra kanyarodott, s én követtem. Most valami kis városba költözünk Észak- Amerikában. Nem is tudom pontosan,- bevallom nem is nagyon érdekel hisz ez is csak egy hely a sok közül-. Gyakran költöztem gyerekkoromban, már ha ezt egyáltalán gyerekkornak lehet nevezni, mert ugye én vámpír vagyok (pontosabban félvér) majdnem 98 éve…

Hogy ez mit jelent? Pontosan nem tudom elmondani. Szóval nekem is vannak szüleim és az egyikük ember volt, így én félig vámpír félig ember vagyok; tehát félvér.

Van, aki ember és vámpír teremti őt. Van, akinek egyik felmenője, szülője vámpír, így Ő is az. Egyszerű, nem? Csakhogy korántsem az…

Az életem valaki számára egész érdekes lehet, egy érdekes kis történet, bár nem egészen mondható*,, Happy story”*-nak. Az apám halott. A rokonaim gyűlölnek, sőt egyenesen engem okolnak apám haláláért, ráadásul meg akarnak ölni. Ugye milyen nagyszerű?!

Különös módon az apám teremtői –Richard és Emily Wilmer, akiket amolyan nevelőszülőnek definiálnék – és az apám húga Szofi néni nem utál, viszont nem is tartom velük úgy a kapcsolatot 10 évente,ha találkozunk és persze akkor, ha segítség kell természetesen.

Hozzá tartozik, hogy nem nagyon kedvelem ők. Nemesek phf… nagydolog. Engem nem érdekel. Ha érdekelne, palotában laknék, Wales -ben, vagy valahol a környékén; lenéznék mindenkit; és nem lennék az, aki vagyok. De ez van, Én választottam.

Egyesek szerint szégyenfolt vagyok a család becsületén, akár az Apám; mások szerint épp olyan meggondolatlan, hanyag, és naiv vagyok, mint az Apám. Megint mások szerint a modoromat biztos Apámtól örököltem. Hát örülök neki. És valaki más pedig azt állítja, hogy egyáltalán nem hasonlítok rá, mert Ő most nem ezt tette volna, meg nem így csinálta volna… Hát én is mondok valamit! Engem nem érdekel, hogy mit tett volna, meg mit nem tett volna így; mert nincs itt! Nem ismertem! Nem láttam, nem beszéltem vele! És tudtommal Ő se beszélt hozzám, szóval erről ennyit! Ne példálózzanak vele, és ne hasonlítsanak hozzá, mert az nem Én vagyok! Van Ő és vagyok Én. Két külön személy. Nem összehasonlítható. És különben is; Ő már nem él…

Az apám még kiskoromban (Pár hetes lehettem….a többiek ezt állítják, én pedig nem kérdőjelezem meg őket .) meghalt, meggyilkolták, öngyilkos lett, vagy valami ilyes… Valaki ezt állítja, valaki azt. Anya, mikor valaki előhozakodik, a témával folyton ezt mondja ,,Jaj, ne traktáld ilyen ostobaságokkal a szegény gyereket! Különben is még túl kicsi az ilyesmihez, majd ha nagyobb lesz, megtudja mi történt az apjával, ha annyira érdekli !” Na, igen ,,még túl kicsi vagyok”. Csak azt nem

tudom, miért mondja folyton. Lehet, hogy egy 17-19 éves ember testébe vagyok bezárva, de már rég elmúltam 17. Majd nem 98 vagyok! Hogy lennék kicsi?! Sosem fogom megérteni miért, gondolja így, és miért nem árulja apám halálának okát…

A ,,család" másik része engem okol apám haláláért. Michael –az apám,,bátyja"- és az ő ,,neveltgyerekei" : az állítólagos unokatestvéreim, Edmund, Dick és Kate. Ők elvetemült vérszomjas vámpírok, akik az emberi fajnál felsőbb rendűnek vallják magukat. Számukra az emberek csupán játékszerek. Értéktelen járulékos veszteség az ő fenn maradásuk érdekében. Másrészről nagyon elvont rögeszméik vannak. Az egyik, hogy az apám halálát én okoztam; és én vagyok az oka, hogy nem szerezték meg a hatalmat maguknak; egyszóval én vagyok az oka minden ballépésüknek. Ez is egy nagyszerű dolog, nem de?Mindegy már megszoktam…

Szerintem onnan kezdődött minden, hogy Stephenie -t elvileg ,, megbántottam" és Edmund ezt megtudta. Stephenie még annak idején, nem akarok ostobaságot mondani szóval *nagyon régen* engem választott és nem Őt. Edmund még az nap megfenyegetett, ha megmerem bántani, vagy akár csak egy könnycseppet is hullat miattam,akkor nagyon megjárom. Jófiúhoz illően szót fogattam. (De komolyan!) Az már más kérdés, hogy ez a dolog fordítva, hogyan történt… A végén még Én voltam a rossz, mert nem bocsátottam meg neki, mármint Stephenienak, aki ettől ,, elszomorodott". Mint említettem Edmund megtudta, s másnap hajnalban a házkapujában találtam. Szinte izzott a szeme. Közölte, többet nem vár el tőlem semmit, csakhogy tűnjek el innen minél előbb,mert ha legközelebb meglát, akkor megöl. Nem hittem neki. Két óra elteltével újra csengettek. Kimentem. Kate volt az, Edmund ,,testvére". Könyörgött, hogy menjek el;mert a bátyja nagyon mérges rám, és meg akar ölni. Közöltem, hogy tudom és nem félek: maradok.

,,- Ben, ha van egy kis eszed most rögtön eltűnsz innen! Ne legyél már ilyen büszke, és makacs! Gondolj, Jessica-ra! Őt hogyan véded meg, hm?! Erre válaszolj, te ostoba!

- Megoldom. Nem kell aggódnod…

- Nem miattad aggódom, mert nem körülötted forog a világ! Természetesen a bátyám miatt, és nem miattad! Tőlem akár meg is fulladhatsz!

- De kedves vagy…

- Edmund kicsit rögeszmés…

- Nem mondod…- jegyeztem meg halkan.

- … szóval, ha elkezd valamit az úgy is lesz! Minden megtesz a célérdekében, bármi áron. Tudom, hogy te most olyan nagyfiúnak képzeled magad, mert szinte mindenre képes vagy, de ne hidd, hogy legyőzhetetlen vagy, mert nem vagy az! Korántsem! Itt most nem segít a *bűbájos* mosolyod; sem a *szép* kék szemed! A bátyám most meg akar ölni! Nem akarom, hogy a bátyám egy olyan gyilkos legyen, aki a fajtáját gyilkolja, csak azért, hogy rajtad álljon bosszút!

- Szóval most már ez is az én hibám?!

- Nem ezt mondtam! Ne forgasd ki a szavaimat! Azt mondtam, hogy tűnj innen!

- Ismétlem nagyon kedves vagy…

- Vegyél már egy kicsit komolyan!

- Figyelj, nem történt semmi. A bátyád egy hónap múlva már el is felejti, hogy meg akar ölni. Mindenki éli tovább az életét, mint régen. Ismétlem: nem történt semmi. Megnyugodhatsz. Edmund nem öl meg, és én sem Őt.

- Megígéred?

- Ígérem, nem ölöm meg Edmundot bármi is történjen. Boldog vagy?

- Ha végre nem látlak, akkor talán…

- Még mindig itt tartunk?

- Ha nem mész el , elmondom Jessicanak. Majd meglátjuk, hogy ő mit szól hozzá…

- Nem mered…

- Fogadunk?”

Végül elmentem;s azóta játszzuk ezt a játékot.

Az egész történetben az a vicces, hogy ebből a hercehurcából az anyám semmit sem vesz észre.(Nem is kell, hogy észrevegye. Nem akarom ezzel terhelni. Addig jó, amíg nem tud semmiről, addig legalább nyugodt lehet.) Anya mondhatni szerencsés helyzetben van, mert van, aki támogatja őt. Oliver bácsi – akivel meglehetősen felhős a kapcsolatom.(Anyám erről sem tud. Eléggé naiv. De én azt mondom *jobb álom, mint a kegyetlen valóság)* Egy szót még megemlítenék Oliver bácsival kapcsolatban: ő egy vérfarkas…

Anya megállt a kocsival, s kiszállt. Én leállítottam a motort, majd a leeresztett ablakon keresztül néztem a szemben lévő óriási házra.

- Ben! Megérkeztünk! Itt fogunk lakni! –jelentette be anya ünnepélyesen.

- Csodás. – szólaltam meg nem túl lelkesen. Nem értem miért nem lehet venni egy normális házat, de komolyan. Olyat, ami nem látszódik kilométerekről, nem is túl nagy, hanem inkább átlagos kinézetű, mert ez szerintem túl feltűnő. Mindegy, ha anyának tetszik nekem nincs ellene kifogásom.

- Remélem itt majd sikerül beilleszkedned! Ja, mielőtt még el nem felejtem. Gondoskodtam arról, hogy már holnap megkezd az iskolát. 10.a osztály . Ezt lehetőleg ne felejtsd el! - mondta Anya szemet hunyva a nem túl lelkes viselkedésem felett. Hiába őt nehéz megbántani.Amúgy pedig elég jól tartja magát ahoz

- Muszáj suliba járnom?

- Igen, mint minden korodbelinek.

- Akkor nem a ágyamban kellene alukálnom?

- Nincs vita. Mész és kibírod.

- El is mehetek…- ajánlottam fel kedvesen.

- Ugyan már ne beszélj ilyeneket!

- És mennyi ideig maradunk?- kérdeztem nem túl lelkesen.

- Talán fél vagy 1 év attól függ…

- Mit szólnál egy héthez?

- Ben! Tudom ez egy kicsit új neked, de …

- Anya, halálra fogom magam unni itt!

- Miből gondolod?

- Nincs itt semmi!

- Oh, ugyan! Majd lesz egy –pár barátod, meg el mész focizni meg… öhm… Tudom, hogy nincs itt, de attól még…- kezdte és közelebb lépett a kocsimhoz.

- Anya! Reméljük a legjobbakat! –válaszoltam erőltetett mosollyal.

- Nos, akkor ezt megbeszéltük. – felelte mosolyogva- Most hozhatod a csomagokat!

- Rendben. –feleltem, s kiszálltam a kocsiból. Mi vagyok én futár?! Mindegy. Csak kibírom valahogy. Miután kipakoltam a csomagtartókat és behordtam a csomagokat az előszobába, elindultam,,felfedezni" a leendő lakhelyem a kétszintes, panoráma ablakos, erkélyes,erdő menti „kis" házat. Óriási nappali, óriási kert, óriási szobák… Anya azt mondta az emeleten a baloldali szoba az enyém. Kíváncsian nyitottam be az ajtaján. Bevallom nagyon meglepődtem, ugyanis a szobám teljesen üres volt. A ház többi része bútorokkal is rendelkezett, igen szép bútorokkal. Az ablakban megláttam egy borítékot. Oda léptem az ablakhoz és kinyitottam a borítékot. Egy bankkártya volt benne a nevemre. Mintha nem tudná, hogy nem szeretem költeni más pénzét.

Ha már itt tartunk. Kijelenteném, hogy nem vagyunk gazdagok. Csak sokat dolgoztam az elmúlt években és így lett nem kevés pénzünk. Ami csak egy eszköz. Anya imádja használni a hatalmát. Semmit nem vesz meg. Szinte soha sem fizet. Egyszerűen odaáll az ember elé és ezt mondja,, Te veszed meg nekem, mert láttad, hogy mennyire megtetszett …" és kész. Szerintem ez igazságtalanság! De hát Ő a felnőtt, én a gyerek.

Éppen a kártyát nézegettem, s arra gondoltam milyen értékes dolog az emberek számára, amikor autómotor zajra lettem figyelmes. Lesiettem, de anya már nem volt ott.

A konyhapulton találtam egy újabb borítékot. Ez állt benne: „Ben! Elmentem, keresek szerelőt a kocsimnak. Majd jövök. Holnap iskola, ezért kérlek, menj el a tankönyvekért és rendezd be a szobádat! Ha nem tudnád, hol van az iskola használd a térképet , ami az asztalon van .Sok sikert ! Viselkedj jól! Légy ügyes! Gondolom, már nem kell elkísérnelek az iskolába, bár eddig sem kellet. Ölellek. Üzen Anyu."

Akkor indulás a könyvekért és vásárolni (!) –Te jó ég!- Fél három múlt. Még talán tanítás van. Nem lehetnek most olyan sokan. Észre sem fognak venni…

Odaértem a sulihoz.–ami csak egy szokványos épületnek tűnt. Nem volt túl feltűnő. Jártam már

olyan iskolában is, ami pont úgy nézett ki, mint egy kastély. Anya szerint minél szebb annál jobb. Szerintem nem, de mindegy. - Azért siettem, hogy minél hamarabb haza érjek. Kár volt sietnem annyira, mert, ahogy kiszálltam az autóból neki ütköztem egy lánynak , s az összes könyv kiesett a kezéből. Nagyszerű. Hogy lehetek ennyire ügyes?!

- Elnézést! Nagyon… - kezdtem, mire megpillantottam őt. Hosszú sötétbarna haja volt, amely pehelyként omlott a vállára. Sötét szeme, ami szinte csillogott. És… elképesztően szép mosolya. Meglepett. Nem számítottam rá. Kicsit mintha ismerős lenne, de nem hiszem. Mindegy jobb, ha elkerülöm. Oh, de hiába… mert sajnos leragadtam a… a… Mindegy. Vissza a való világba. - sajnálom! Nem figyeltem… Tessék!- és átnyújtottam a leejtett könyveket,amiket gyorsan felemeltem.

- Kösz. – mondta és egy pillanatra lesütötte szemét, majd így szólt a szemembe nézve - Te bizonyára az új diák vagy. Mr. Palmer szólt, hogy jössz. Benjamin -nak hívnak, igaz?

- Igen. A nevem Benjamin Jacob Oliver Thomson, de szólíts Ben -nek. - mondtam. - És téged hogy hívnak? – kérdeztem udvariasan, bár sietnem kellet volna, mert a recepció három órákkor bezár.

- Nos, Ben. – nyomta meg egy kicsit a nevemet. - Sarah Williamsnek. –felelte.

- Nos, akkor örülök, hogy megismertelek Sarah.

- Én is szintén.

- Bocs, hogy beléd estem, vagyis mentem. Nem figyeltem, de legalább már tudom a nevedet.

- De ugye nem mész neki mindenkinek, akinek tudni akarod a nevét? –kérdezte mosolyogva.

- Áh, dehogy… Egyébként máshogy is megtudtam volna. Nem volt szándékos…

- Elhiszem.

- És te hogy tudod a teljes nevemet? Elég hosszú… nem könnyű egyszerre megjegyezni.

- Az egész iskola rólad beszél 3 teljes napja. Az ember akaratlanul is megtanulja a nevedet.

- Oh, szóval én vagyok az új szenzáció? – kérdeztem félig nevetve.

- Bizonyára. - felelte és rám mosolygott.

- És miért is? Nem jönnek ide új tanulók?

- De, csak…mindenki kíváncsi a brit akcentusodra.

- Nagyon feltűnő? –kérdeztem elgondozva.

- Nem… egyáltalán nem. Ha nem tudnám, hogy walesi…

- Nem vagyok walesi.

- Na, látod mégsem jegyeztem meg mindent.

- Miért kiosztották az önéletrajzomat?

- Nem csak pár fontos információt…

- Például?

- Születési hely, idő, kor, lakhely, volt lakhely iskolai eredmények meg ilyenek. Ritkán jönnek ide ilyen messziről. - jegyezte meg majd az órájára nézett. - Mennem kell. Viszlát!

- Várj! Kérdezhetnék valamit?- tettem hozzá némi töprengés után, de miért?!

- Mi lenne az?

- Tudom, hogy őrültség, de… Nem lehet, hogy találkoztunk mi már?

- Nem, nem hiszem…

- Hmm… Akkor bizonyára összekeverlek valakivel, akire nagyon hasonlítasz.

- Meg lehet. Nem hiszem, hogy találkoztunk volna…

- Kár, pedig biztosra vettem. Esetleg húg vagy nővér, akire nagyon hasonlítasz? –próbálkoztam tovább.

- Egyke vagyok. Nincs testvérem. Szóval ez nem jött be…

- Biztos vagy benne, hogy nem ismersz? – kérdeztem meg ismét.

- Igen, biztos vagyok. De ha ez egy nem is tudom mi akkor kérlek, hogy térj a lényegre, mert most már picit sietek… - ,mondta enyhén gúnyosan és ekkor beugrott.

- Stephenie…- mondtam halkan, de balszerencsémre meghallotta.

- Hogy mi?

- Semmi, csak eszembe jutott, hogy miért vagy olyan ismerős…

- És miért?

- Kicsit bonyolult dolog. Nem fontos…

- Ki az a ,,Stephenie”?

- Senki. Nem úgy volt, hogy sietned kell? –kérdeztem vissza, mosolyogva.

- Van még egy kis időm… szóval?

- Szóval mi?

- Ki az a Stephenie, akire olyan nagyon hasonlítok?

- Egy… régi ismerősöm…- mondtam gondolkozás után.

- Ismerős. Nem a volt barátnőd?

- Miből gondolod? –kérdeztem vissza meglepetten. Elvégre ezt honnan tudja? Ő nem lehet Stephenie, hisz Stephenie -nak szőke haja van , Sarah –nak meg barna, vagyis szőkésbarna. Stephenie mindig gúnyosan mosolyog, Sarah most is kedvesen néz rám… és különben is… Jobban belegondolva nem is hasonlítanak… csak egy kicsit… nagyon kicsit…

- Régi ismerős. Ha a testvéred lenne, egyből rájöttél volna. Ha közeli barát akkor is. De most eltartott egy kis ideig…

- Igaz. És ismered Őt?

- Nem, nem ismerem.

- Jobb is hidd el… - jegyeztem meg nagyon halkan. Pechemre ezt is meghallotta.

- Miért is?

- Mert…- kezdtem,de…- Hogy hallottad meg?

- Már miért ne hallanám?

- Hát, mert… Mindegy. - Szívesen társalogtam volna még egy kicsit, csak hát háromnegyed három van és Anya nagyon mérges lenne, ha könyvek nélkül térnék haza. Így hát …- Megtudnád mondani hol van az igazgatói iroda?Ígérem nem tartalak fel többet és még egyszer elnézést kérek. Megesik, ha sietek.

- Oh, nem történt semmi… A szemben lévő épület jobbról a második ajtó, de ki is van írva. Sok sikert! Szia !- mondta és elment .

- Köszi. Szia! –feleltem alig hallhatóan, és elindultam az ellenkező irányba, vagyis az iskola felé. Pár lépés után egy kis jegyzetfüzetet vettem észre a fűben. Felvettem. Majd beadom az igazgatóiban.

- Elnézést! Jó napot! Benjámin Jacob Oliver Thomson vagyok! Megtudná mondani hol vehetném át a könyveimet?- kérdeztem a könyvtárostól ,aki éppen akkor sétált a folyosón.

- Szia! Gyere mindjárt átadom!- mondta - Már mindenki nagyon várta az érkezésedet!- pár pillanat múlva ismét megszólalt .- Itt is vagyunk ! Tessék! Sok sikert holnapra! Itt van az órarended és az iskolai szabályzat! Ha valamiben nem vagy biztos, vagy nem értesz, jelezd az osztályfőnöködnek Mr. Palmer -nek, rendben? Nincs kérdés? Nincs. Nagyszerű. Sok szerencsét! - mondta.

- Köszönöm szépen! Viszontlátásra! – s elindultam kifelé.

- Viszlát - kiáltotta utánam.

Amikor végre elhagytam a sulit elindultam vásárolni. Áhm… Ilyet nem túl gyakran mondok az biztos. Mindegy. Ki a városból, be egy másik városba bútorokat venni.

Nehézségek árán,de a nap végére gazdagabb lett a szobám egy asztallal, egy székkel, két óriási szekrénnyel és egy fotellel és egy óriási ággyal, amibe kényelmesen elterülhetek egy fárasztó nap után. Igen, bármily meglepő nekem is szükségem van egy kis pihenés. Nem mindig, csak néha…

A holnapi órarend nem olyan vészes elvégre péntek van…

II. A végzet

Reggel a suli parkolójában kicsit szégyenkeztem, mert az én kocsim nem egy lepukkant roncs vagy legalábbis nem régi, mert jó, ha van 5-6 hónapos. Szülinapomra vettem magamnak. Igen, Én is ilyen egoista személy vagyok. Magamnak is veszek szülinapi ajándékot, néha. Mert van úgy, hogy *valaki* megelőz és még mielőtt eszembe jutna: megveszi nekem. Nyomasztó és idegesítő…

Mindenki furán méregetett, ahogy leparkoltam és kiszálltam a kocsimból. Gondoltam a BMW-et nézik, azonban tévedtem. Egy Mini Cooper hajtott az iskola felé, majd megállt az enyém ellőtt. Csaknem az ő parkoló helyét foglaltam el? A sötétített üvegen keresztül nem láttam ki vezeti. Az autó pár pillanat múlva tovább állt, s leparkolt egy másik helyre. Vártam, hogy kiszálljon a sofőr, ám hiába. Néztem a kocsit, de az ajtaja nem akart kinyílni, vagyis a sofőr nem akart megmutatkozni. Mindegy. Álldogáltam volna még pár percig, viszont megszólalt a figyelmeztető csengő és mennem kellett órára. Nem késhetek el az első napon. Majd hétfőn máshová parkolok. Majd valamikor úgyis megtudom kié az a parkolóhely és ki vezeti azt a piros mini-t. Nem tudom miért, de valamiért érdekel.

Az első órán-matekon- a tanár felmérte a tudásom:

- Ő az új osztálytársatok Benjámin Jacob Oliver Thomson. Jó hosszú neved van .- Hogyan szólíthatunk?- kérdezte.